

Den unge matros, Kasper Molde beskriver livet ombord skibene således:

"Vi frøs, vi hakkede tænder. Vi måtte ikke bruge ild under dækket, men det værste var lugten. Vi var mange hundrede mand på dækket. Midt på dækket stod et stort kar, som vi sked og pissede i, og det blev ikke tømt hver dag. Hver nat døde der folk, særligt på batteridækkene, og ligene kunne blive liggende i vandet på dækket i to til tre dage, før de blev fjernet. Det gav en ubehagelig stank. Der var mange som blev syge. Selv små, ufarlige sår blev svære at slippe af med. Folk hostede på hinanden og spyttede blod, som andre fik på sig. Brystsot og gulsot spredte sig fra mand til mand" (Niels Bjørn Hansen: Sorttjærede ligkister, 2017).

Matrosen Hans Christophersen skriver ligeledes om forholdene i et uds muglet brev:

"Jeg tror næppe, at det værste fængsel hjemme kan sammenlignes med et fangeskib her. Så mange Mennesker indespærret i et så ubetydeligt rum må nødvendigvis forårsage den største urenlighed. Vi har også her lært at kende følgerne heraf. Da vi i afvigte (red: havde overstået) september og oktober måned havde (vi) næsten 150 syge af en slem forrådnelsesfeber (red: plettyfus). Jeg blev derved også kastet på sygelejet" (Niels Bjørn Hansen: Sørøvere på kongens bud, 2015).

En anden af fangerne, Johan Federspiel, fortæller:

"Til at blive af med de fornødenheder, som naturen krævede, var der hensat nogle store kar, der ikke blev rensede i flere dage. Vi måtte ikke komme op på dækket, og kanonportene var tilspigrede (red: forsejlet) med undtagelse af et lille hul, der var beslået med jernstænger, hvorigennem vi fik noget frisk luft og en mådelig lysning. Kun en mand af hvert skibsmandskab blev hver dag opråbt for at hente vor daglige ration, der bestod af et halvt pund brød, 1/2 pund kød til hver mand, hvilket snart var fortæret. Det gik så vidt, at den ene stjal fra den anden, og man måtte passe nøje på sit stykke for ikke at sulte ihjel". (Niels Bjørn Hansen: Sørøvere på kongens bud, 2015).

Endelige er der beretninger fra den dansk læge, Bent Bentzen, som ellers havde fået lov til at opholde sig i land, men som nægtede, for at blive på prisonskibet "Samson" for at kunne tage sig af fangerne på skibet. Bent Bentzen fortæller hvordan de overlevende besætningsmedlemmer fra det sidste danske linieskib "Prinds Christian Frederik" blev behandlet efter skibet blev sprængt i luften af briterne i 1808:

"...berøvet alt indtil den elendige Habit de gik og stod i under slaget. De, der havde Køjer, lå bestandigt i samme, de der ingen havde, svøbte sig i deres elendige pjalter, og således indåndede de deres egne uddunstninger, hvilket tilsammen med al øvrig urenhed og uorden forårsagede sygdomme i skibet. For tre uger siden bliver den tidligere danske Fregat "Frederiksværn" lagt på siden af "Sampson". De friske fanger bliver overført til Fregatten, og der kom mere varmt tøj til de syge. Med inderlig Bedrøvelse talte jeg da i hospitalet 84 Syge af forrådnelsesfeber og blodgang (red. blodig diarre); denne farlige sygdom er nu standset og må jeg med den inderligste fornøjelse meddele dem, at ikke kun af 155 syge, som vi i alt har haft her ombord, af disse farlige sygdomme er døde 6". (Niels Bjørn Hansen: Sørøvere på kongens bud, 2015).